

en Haand fra de Medlemmer, der staa paa den anden Side, idet de tilbøde at ville gaa ind paa netop det Punkt i Finansloven, som Regjeringen fremfor Andet havde lagt særlig Vægt paa, Pantserfribet, tilligemed flere andre — Regjeringen har jo sagt, at naar Pantserfribet ikke fandtes paa Finansloven, var det et Dpløsnings-spørgsmaal — naar Stillingen er saaledes, siger jeg, bør vi modtage denne Haand. Det andet Punkt paa Finansloven, hvis Skæbne af den høie Regjering blev betragtet paa samme Maade som Pantserfribetsspørgsmaalet, har Regjeringen selv skaffet bort. Lønningsagen staar nu saaledes, at det, at gjøre den i sin nuværende Stikelse til et Dpløsnings-spørgsmaal, er et Bovespil for de Herrer. — Skulde denne lille Alliance, som nu er kommen istand, bidrage til, at der i det danske Folkething kunne for Fremtiden blive en bedre, roligere og fredeligere Forhandling, skal Ingen mere end jeg, hvis Gud vil, at jeg maa leve, paa mine gamle Dage glæde mig derover. Jeg har vidst længe, at der var Mænd i den Kred, som sølte Træng til at bringe en roligere Tilstand frem, end saaledes som det er gaaet hidtil, derfor er jeg med mine Herrer, til at gjøre dette Forsøg. Nu veed jeg meget godt, at det kniber overfor Landstinget, og jeg gjentager, at det kniber for Regjeringen; thi jeg indrømmer, at den er i Knibe; men denne Knibe har den selv bragt sig i, og kan den ikke finde paa at trække sig ud af denne Knibe paa anden Maade end ved at komme med en provisorisk Finanslov eller noget Stignende, saa gjør dog ikke dette, mine Herrer, og sky ikke den Bei, som ikke er vanærende for nogen Regjering, nemlig at forsøge paa at lade Andre tage Regjeringens Tøiler. Jeg skal slutte med dette; thi det var kun dette, som jeg saa alvorlig, som jeg kunde, vilde sige den høie Regjering og de Herrer, som mistænkte os, fordi vi have gjort dette Skridt. Vi have gjort det som alvorlige Mænd; jeg vil gjentage, da den ærede Justitsminister nu er kommen tilstede, de Ord, som han udtalte — jeg tror med den fulde Følelse af, at, hvad han sagde, var alvorligt — at han talte som en alvorlig Mand alvorlige Ord. Jeg staaar overfor Dem paa mine gamle Dage og siger Dem, mine Herrer, at ogsaa jeg betragter Sagen med Alvor, og jeg beder Dem ikke at gaa den Bei, som De alt for meget have truet med at ville staa ind paa.

H. Andersen: Det er unegtelig en høist mærkværdig Situation, hvori vi her befinde os; thi efter at Folkethinget har givet helt efter i 3 af de 4 Stridspunkter, der var mellem dette Thing og Regjeringen, og halvt i det fjerde, hedder det nu fra de Herrer's Side, at nu er Stillingen bleven meget vanskeligere, end den var, nu er en Overenskomst aldeles umulig, dersom vi ikke ville gaa det sidste Skridt med. Nu fordrer Landstingets

Herre, sige de Herrer, at Folkethinget maa gjøre ogsaa dette sidste Skridt. Men hvorved begrunde de saa denne Paaastand? So, for der skal være truffet en Afkale mellem en Del Medlemmer her i Thinget om, at de ville blive staaende fast ved den Overenskomst, som de have indgaaet, de skulle have bundet hinanden. Lad saa være. Men det Flertal, som saaledes har bundet sig, har det ogsaa i sin Magt at løse sig selv, dersom det finder Anledning dertil; og hvad vilde det nytte, om nogle Medlemmer skilte sig fra de andre, naar det ikke var saa mange, at der kunde blive et Flertal paa den anden Side? Man vilde derved slet ikke faae en bedre Stilling end den, man nu har. Den Fordring, som man opstiller, og som man behuder kan føre til de allerforstrækkeligste Konsekvenser, er, som alt udtalt, kun den, at det Lønningsforslag, som nu er stillet af den høie Regjering i det andet Thing, og som er vedtaget der, ogsaa skal vedtages her, og kan det ikke blive vedtaget paa normal Maade, er det, at man af og til behuder, at det mulig kan blive nødvendigt at gennemføre det paa anden Maade. Jeg vil dog henstille til Enhvers rolige Overveelse, om dette ogsaa kan føres hen under det Begreb, der omtales i Grundlovens § 25 og kaldes „særliges paa-trængende Tilfælde“. Er der virkelig en Tilstand mellem de Folk, som her er Tale om at udstrække Lønningsstillet til — thi dem, som vi Alle vilde give Tillæg, er der jo ikke Tale om — jeg siger, er der virkelig en saadan Tilstand imellem dem, som der nu er Tale om at gaa til med Tillæget, at der kan være Tale om, at dette falder ind under Grundlovens § 25 og er et „særliges paa-trængende Tilfælde“, som giver Ret til at udstede provisoriske Love? Jeg tror ikke, at Nogen kan besvare dette Spørgsmaal med Ja. Det vil ikke være uden Interesse for Besvarelsen af dette Spørgsmaal at gjøre sig det klart, hvorledes virkelig Tilstanden er i Diebliffet. Vil man sammenligne Priserne paa en Del af de første Tidssforden-heder nu med Priserne, dengang Lønningsloven fik Kongel. g. Stadfæstelse den 26de Marts 1870, vil man komme til det Resultat, at der er saare ringe Forskjel mellem Priserne da og nu. Gveden er, efter Rjøbenhavns Torvepriser, i dette Diebliff 6% eller 1 Krone pr. Tønde dyrere, end den var den 26de Marts 1870; Rjøb og Flæsk ere høist 10% eller 4 Ore paa Pundet dyrere, end det var den 26de Marts 1870, og Smør er i dette Diebliff 4% eller 4 Ore paa Pundet billigere, end det var den 26de Marts 1870. Hvorpaa og hoormed begrunder man da det særliges paa-trængende Nødvendige ved Gjemmsførelsen af denne Foranstaltning nu. Man støtter det paa en Beregning, der er to Aar gammel, og som utvivlsomt var fuldoommen rigtig, da den udfom, men som nu ikke beviser Andet, end at der mellem den Tidperiode, da Lønningsloven blev givet, og nu, har været en Dyretid, der nu er overvunden og